

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на
прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **8389** по описа за **2010**
година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

*Производството е по реда на чл.208 - чл.226 от Административно-процесуалния
кодекс (АПК) във вр. с чл.19, ал.8 от Правилника за прилагане на Закона за
собствеността и ползването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ).*

Образувано е по Касационна жалба на адв. Л Саулова, като пълномощник на Т. Д. Д. и
В. Д. Д., срещу РЕШЕНИЕ № I-33-13/ 26.02.2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
I-во Гражданско отделение, 33 състав, постановено по гр. дело № 21730/ 2009г. С
процесния съдебен акт е отхвърлена като неоснователна жалбата на касаторите Т. Д. и
В. Д. срещу Решение № 437/ 16.02.2009г. на Общинската служба по земеделие „О. К.”,
с което на Д Сердов Д. е определено правото на обезщетение за признато, но
невъзстановено право на собственост върху земеделски земи: нива, четвърта категория,
с площ от 635 кв.м, местността „Оризище” и е посочена стойността на дължимото
обезщетение, в размер общо на 571 лева.

В Касационната жалба са изложени доводи за неправилност и необоснованост на
първоинстанционното съдебно Решение като постановено в противоречие с
материалноправни норми и при допуснати съществени нарушения на
съдопроизводствените правила. Касаторите правят искане за отмяна на оспорваното
съдебно Решение и определяне на нов размер на дължимото обезщетение за признато,
но невъзстановено право на собственост, съобразно действителната пазарна стойност
на имота, определена от вещото лице по приетата съдебно оценителска експертиза

(СОЕ).

Ответникът - ОБЩИНСКА СЛУЖБА по ЗЕМЕДЕЛИЕ - О. К., редовно уведомен за образуваното касационно производство, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Д. от С., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, **приема от правна страна** следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – **НЕОСНОВАТЕЛНА**, поради следното:

С Решение № 437/ 16.02.2009г. О. „О. К.” е определила правото на обезщетение на за признато с Решение №9090/ 22.01.2001г., но невъзстановено право на собственост върху земеделски имот: нива, с площ от 635 кв.м., IV категория, в местността „Оризище”. В същото Решение е посочена и стойността на дължимото обезщетение в размер на 571 (петстотин седемдесет и един) лева.

С процесния съдебен акт, постановен по гр. дело № 21730/ 2009г. е ОТХВЪРЛЕНА жалбата срещу Решение № 437/ 16.02.2009г. на органа по поземлена собственост, предмет на съдебния контрол.

В касационното производство не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК настоящата инстанция приема за доказани фактите, така както са установени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 състав.

Настоящата касационна инстанция споделя становището, че в производството по чл.19, ал.8 ППЗСПЗЗ, предмет на съдебния контрол за законосъобразност е единствено размерът на обезщетението, определен от административния орган – съответната О., за признато но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи. Съгласно разпоредбата на чл.36, ал.1 ЗСПЗЗ органът по поземлена собственост определя паричния размер на дължимото обезщетение, като издава нарочен акт за това. С изричната норма на ал.2 на чл.36 ЗСПЗЗ е установено, че редът за определяне на обезщетението, включително и за земеделски земи включени в границите на урбанизираните територии, е този, установен с Наредба на Министерския съвет, а не по тяхната действителна пазарна стойност. Наредбата за условията и реда за установяване на текущи пазарни цени на земеделските земи, приета с ПМС № 118 от 26.05.1998, обн. ДВ, бр. 64/1998 г., (сега Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи) се прилага по отношение на всички земеделски земи, включително и тези, включени в урбанизираната територия, тъй като при определяне стойността на обезщетението се взема предвид характерът на земята към момента на внасянето ѝ в ТКЗС, при хипотезата на чл. 10б от ЗСПЗЗ, какъвто е и настоящият случай. Съгласно разпоредбата на чл. 2 от цитираната Наредба цените на земеделските имоти изразяват цената в левове на декар в зависимост от началните цени, диференцирани според техния статут, местоположение и други икономически фактори. Цената се формира от два компонента: начална цена, която се коригира с коефициенти за диференциране. Първият компонент отразява размера на капитализираната поземлена рента според категориите на земеделските земи и пазарните условия в страната. Вторият компонент,

обозначаващ диференциацията се изразява с коефициентите по чл.4 - съществуващи обективно показатели, като площ на имота, поливност, отстояние от основни пазари, отстояние до строителните граници на най-близкото населено място и граници с път с трайна настилка. Всичко това показва, че определянето на стойността е изцяло *нормативно регламентирана дейност*, която следва да се извършва от О. без да се допускат нарушения на правилата на наредбата.

По изложените съображения настоящият състав приема, че правилно първоинстанционният съд не е определил размер на дължимото обезщетение съобразно заключението по допуснатата съдебно оценителската експертиза, доколкото вещото лице е извършило оценката по пазарен метод като е взело предвид големината, местоположението и статута на имота, макроикономическата рамка и търсенето и предлагането на пазара на недвижими имоти. СОЕ не съдържа заключение относно размера на обезщетението, определен по реда и при условията на Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи, доколкото такава задача не е поставяна на вещото лице. Касаторите не са ангажирали, нито посочили други доказателства, въз основа на които да се направи обоснован извод, че при постановяване на оспорвания административен акт и определяне на размера на дължимото обезщетение за признато но невъзстановено право на собственост върху процесния имот, органът по поземлена собственост е допуснал нарушение на материалноправните и процесуални норми, установени в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи. Съобразно разпределението на доказателствената тежест в процеса в тежест на касаторите е било да установят твърденията от тях обстоятелства, от които черпят благоприятни за себе си правни последици. Такова доказване не е осъществено в хода на съдебното производство пред СРС.

Така мотивиран настоящият решаващ състав, приема, че съдебното решение № I-33-13/ 26.02.2010г. на СРС, I-во Гражданско отделение, 33 състав, постановено по гр. дело № 21730/ 2009г., с което е ОТХВЪРЛЕНА жалбата на касаторите срещу Решение № 437/ 16.02.2009г. на Общинската служба по земеделие „О. К.”, е валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав**

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ № I-33-13/ 26.02.2010г., постановено по гр. дело № 21730/ 2009г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I-ВО ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 33 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1

2.